

Bitterzoet

Lees ook van Simone de Jong:

Me & Mr Jones (verschijnt in najaar 2011)

Simone
DE JONG

Bitter zoet

De bedrieger bedrogen...

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Tekst © 2011 Simone de Jong

© 2011 Simone de Jong en Pimento, Amsterdam

Omslagbeeld Shutterstock

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2473 7

NUR 285

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

'Mrs. Maya Wensveen... ah mrs. Maya Wensveen,' zei de dikke man. 'Who do you think we are? Fools?'

Maya zocht naar woorden. Ze kon ze niet vinden.

Haar ogen flitsten van links naar rechts. Ze zochten een uitweg, een ontsnappingsroute, een manier om te vluchten. Er was niets. Ze kon niet weg. Ze wist niet eens waar ze was. Ergens in een flat op tien hoog, of misschien twintig hoog. Als ze vluchtte, kwam ze niet verder dan het balkon. Daar was geen andere weg dan omlaag: te pletter vallen op de grond.

'U dacht dat u een spel kon spelen,' zei de man in moeizaam Engels. 'U dacht dat u onvindbaar was, ver weg, veilig achter uw computerscherm.'

Hij kwam dicht bij haar staan. Hij was dik, sterk en hij rook naar iets zoets. Zijn gebit was stralend wit in zijn donkerbruine gezicht. Aan zijn vingers blonken gouden ringen.

'Wij wachten, mevrouw Maya Wensveen. Wij wachten op een reactie.'

Zijn gezicht was nu vlakbij. Het zoet maakte haar miselijk. Ze sloot haar ogen.

‘Denkt u maar goed na over wat u gedaan hebt,’ zei de man. ‘En intussen wachten we.’

Ze voelde dat hij achteruitliep, en daarna hoorde ze hem naar de deur lopen. De deur ging open en weer dicht. Het werd stil, ze was weer alleen in de kale kamer.

Ze hield haar ogen gesloten en deed zonder het te willen wat hij haar gezegd had: ze dacht na.

Waar was het begonnen? Bij een afspraakje dat ze had laten lopen: een simpel, eenvoudig, onschuldig afspraakje met Merijn. Ze had er geen zin in gehad. Was ze maar wel gegaan... Had ze maar niet... Was ze maar nooit... Dan had ze nu niet gedwongen in deze flat zitten wachten.

Een stomme gedachte kwam bij haar op: Merijn had die avond waarschijnlijk ook gewacht, gewacht tot hij wanhopig was. Ze kon het zich voorstellen.

Haar gedachten haalden haar even weg uit haar gevangenis en brachten haar naar een plek waar ze niet geweest was, naar een avond die ze niet had meegemaakt.

Stephanie en Patricia hadden verteld dat ze Merijn hadden zien staan wachten en in haar fantasie zag ze hem nu ook.

Hij stond in het koude paarsblauwe neonlicht. Achter hem dansten ze op de muziek van de dj. Voor hem lag het sombere stuk rivier met aan de overkant lege loodsen en verlaten fabrieken.

Een troosteloos stuk van de stad, waar ze een uitgaanscentrum van hadden willen maken. Het plan was mislukt.

Alleen hier, op het stadsstrand, was de overdekte disco een hotspot. Er kwamen hier veel studenten van de hogeschool en veel vwo-leerlingen.

Hij kende niemand. Hij was niet van het uitgaan. Vanavond had hij een uitzondering gemaakt en hier afgesproken. Maar ze was er nog steeds niet.

De juniavond was warm. Afen toe voelde hij een vlaagje koele wind. Hij stond met zijn handen in zijn zakken tegen een bord geleund waarop een makelaar reclame maakte voor de duizenden vierkante meters bedrijfsopportunity die te koop of te huur waren.

Waarom was hij ervan overtuigd geweest dat ze zou komen? Stomme blinde hoop, dacht hij. Ze is nu een uur te laat en ze komt niet meer ook. Ik ben een sukkel. Hij haalde in gedachten het gesprek terug waarin hij haar gevraagd had mee uit te gaan. Had ze echt zo duidelijk ja gezegd als hij zich herinnerde? Was het eerder een ontwijkend ja geweest, of een ja dat eigenlijk misschien betekende, of zelfs nee?

Hij zag het nog precies voor zich, maar durfde nu al bijna niet meer op de herinnering van vorige week te vertrouwen.

Bij de deur van de kantine was hij bijna languit gegaan over een rugzak die half verborgen onder een tafel stond. De drie meisjes aan de tafel slaakten gilletjes toen hij zich nog net met gestrekte handen op het tafelblad overeind wist te houden.

'Sorry, sorry, dat was mijn tas,' zei de leukste van de drie. Merijn had iets gestotterd, een verontschuldiging, een verklaring. Hij kende alle drie de meisjes niet, maar dat was niet gek op een dependance van een hogeschool met meer dan tweeduizend studenten.

'Als ik je een keer buiten school zie, koop ik wel een bier-tje voor je,' had ze gezegd.

En zo was de uitnodiging tot stand gekomen, voornamelijk door de twee andere meisjes, die wilden weten wat hij studeerde, waar hij uitging en of hij weleens op het stadsstrand kwam.

Merijn had geantwoord en geprobeerd niet te stotteren, wat natuurlijk niet gelukt was.

'Nou, dan spreken we toch af op het stadsstrand,' had hij zo nonchalant mogelijk gezegd.

'O, wij gaan daar dit weekeinde in elk geval heen,' hadden de andere twee gezegd. 'Jij toch ook, Maya?'

En toen was het afspraakje ontstaan. Dat wil zeggen, dat dácht hij. Nu, terugdenkend, moest hij een klungelige indruk hebben gemaakt, vermoedde hij.

In zijn borst brandde teleurstelling met een steeds feller en pijnlijker vuur.

Hij had haar telefoonnummer niet en al had hij dat gehad, dan zou hij haar niet bellen. Als ze serieus was, betrouwbaar, probeerde ze hem te contacten. Hij controleerde zijn mobiele Hyves- en Facebookpagina. Geen krabbel of berichten.

Nog een kwartier wachtte hij. Toen besloot hij dat al zijn angstige twijfel waarheid was geworden: ze liet hem zitten. Cold shoulder.

Toen hij naar de weg sjokte, waar fietsen en brommers in het wilde weg gestald waren, verschenen er twee blonde meisjes bij het toegangshek. Hij stond stil en een laatste sprankje hoop schoot omhoog.

Ze was het niet. Het waren de twee andere meisjes uit haar klas, twee vriendinnen van haar. De naam van de ene wist hij nog half: Steffy of zoiets. Ze zagen hem niet, of wilden hem niet zien, toen ze hem voorbijliepen. Hij sprak ze niet aan om te vragen of zij iets wisten, dat was tijdverspilling. Meiden vormden een soort sekte, zeker als ze vriendinnen waren. Een muur waar je met een bazooka nog niet doorheen kwam.

Hij vond zijn fiets en reed naar huis.

Onderweg had hij alle tijd om zijn teleurstelling in woede te laten veranderen. Toen hij zijn fiets thuis in de voortuin smeed, had hij al besloten dat hij haar een lesje zou leren. Hij zou eens kijken of wraak echt zo zoet was als mensen beweerden.

Ben jij betrouwbaar?

De mail van Romenos Tide kwam binnen op het adres dat Maya gebruikte voor onzinmail. Als ze een gratis proefmonstertje bestelde of kleren kocht, gaf ze haar Mayadebij@hotmail.nl-adres op.

De Mayadebij-mailbox stroomde dwars door de spamfilters heen vol met allerlei ongevraagde post, van aanbiedingen voor Viagra, Cialis en goedkope vliegreten tot Russische bruiden op zoek naar een man. Eens in de zoveel tijd maakte Maya de box leeg en af en toe las ze een paar mailtjes. Zo kwam ze een mailtje tegen met in de onderwerpregel de tekst ARE YOU A TRUSTED PERSON?

Ze klikte het glimlachend aan. De meest gelikte slagzinnen deden haar niets, maar dit ene zinnetje trok haar aandacht.

Was ze betrouwbaar? Grappig dat zo'n stomme vraag je aan het denken kon zetten. Het was alsof je op straat liep en ergens iemand 'hé!' hoorde roepen. Je had altijd het idee dat er naar jóú werd geroepen en je moest je inhouden om niet om te kijken.

Was ze te vertrouwen? Haar vriendinnen zouden de

vraag allemaal beantwoorden met ja. Daar waren het vriendinnen voor. Vijanden die hardop nee zouden zeggen, had ze niet. Ze was dus betrouwbaar. Hoewel, Merijn zou het ontkennen. Die geloofde haar natuurlijk nooit meer nu ze hem zo vreselijk had laten zitten. Maar ja, Merijn was een nerd van de technische informatica, een stotteraar. Waarschijnlijk het type dat zich stiekem een held voelde omdat hij in computergames zijn avatar door een slagveld heen wist te loodsen. Het soort jongen dat het in de echte wereld niet redde en daarom vluchtte in een virtuele werkelijkheid. Maya was niet erg netjes met hem omgegaan; echt met hem naar het stadsstrand gaan, was net een stap te ver. Ze was dus niet altijd eerlijk – wie was dat trouwens wel? – maar dat maakte haar nog niet onbetrouwbaar.

Het mailtje was geschreven in onbeholpen Engels, alsof de tekst door een computerprogramma was vertaald.

It is obvious that this proposal will come to you as a surprise. This is because we have not met before but I am inspired to sending you this email by the huge fund transfer opportunity that will be of mutual benefit to the two of us.

Ze kopieerde de tekst en plakte hem in Google Taalhulpmiddelen. In het Nederlands las de tekst een stuk makkelijker, al waren de zinnen ingewikkeld en krom.

Er is mij verteld dat u een gerespecteerd zakenman bent en uw bedrijf staat goed bekend bij onze ambassade.

Maya glimlachte. Natuurlijk was ze een gerespecteerd zakenman.

Ik ben advocaat Romanos Tide, de persoonlijke raadsman van de overleden ingenieur Suk Hun Wufei, een Japans burger die werkte bij de Nigerian National Petroleum Co-operation (NNPC). Op 26 augustus kwamen mijn cliënt en zijn vrouw om het leven bij een ontploffing in hun huis op het terrein van de Nigerian National Petroleum Co-operation (NNPC) hoofdkwartier in Lagos.

Ook anderen op het terrein verloren het leven.

Sindsdien heb ik bij verschillende ambassades inlichtingen ingewonnen om nabestaanden van mijn cliënt te vinden. Dit heeft niets opgeleverd. Na deze mislukte pogingen heb ik geprobeerd via het internet zijn familieleden te vinden maar ook dat leverde niets op. Daarom zoek ik contact met u.

Ik vraag u me te helpen bij het innen van het geld dat mijn cliënt heeft nagelaten omdat ik geen mogelijkheden meer zie om zijn familie of nabestaanden te vinden. Ik kan de bank makkelijk overtuigen dat u het enig overgebleven familielid bent van mijn cliënt.

Anders zal het bedrag dat hij heeft nagelaten worden ge-

confisqueerd, of door de bank als niet uit te betalen worden aangemerkt.

Voor alle duidelijkheid, mijn cliënt heeft een bankrekening in de republiek Ghana. Het bedrag op de rekening is \$ 9,3 miljoen. De bewijzen en documenten en alle andere papieren heb ik in mijn bezit.

Ik vraag uw toestemming om u voor te dragen als familielid van de overledene zodat het bedrag van 9,3 miljoen Amerikaanse dollars naar uw bank kan worden overgemaakt. Daarna kunnen wij het geld delen. Voor mij 55 procent en voor u 40 procent. De andere 5 procent worden gebruikt voor onkosten en de belastingen die uw regering int.

Alle nodige legale documenten om mijn claim te ondersteunen heb ik al klaarliggen. Het enige wat ik nodig heb, is uw eerlijke medewerking.

Ik verzeker u dat deze transactie volkomen legaal is en dat de papieren u beschermen tegen het overtreden van de wet. Neemt u alstublieft contact met me op via mijn e-mailadres.

Hoogachtend,

Barrister Romanos Tide

N.B. Geeft u mij uw telefoon- en faxnummers voor snelle communicatie bij deze transactie.

Maya glimlachte en klikte de mail weg. Weer een van die mensen die probeerden iets van je los te krijgen. Het internet scheen er bol van te staan, er was zelfs een woord voor, dat haar niet direct te binnen wilde schieten. Wat een sukkel moest je zijn om te geloven dat je vier miljoen dollar op je rekening kon krijgen. Hoeveel euro was dat, vier miljoen? Geen hond geloofde toch dat je zoveel geld in je schoot geworpen kreeg? Het waren altijd brieven van de ene zakenman aan de andere. Blijkbaar moest dat het allemaal officiëler laten lijken.

Maar welke gerespecteerde zakenman zou hierin trappen?

Ze opende het mailtje weer. Het verhaal van de overleden man en vrouw die 9,3 miljoen dollar op een rekening hadden staan, was vergezocht. En waarom had die barrister – advocaat, dus – hulp uit het buitenland nodig, hulp van een volkomen onbekende zakenman? Als deze meneer Romenos Tide dacht iemand te kunnen oplichten, zou hij nog weleens vreselijk op zijn neus kunnen kijken. Misschien werd hij op zijn beurt zelf getild door iemand die net deed alsof hij erin trapte maar intussen veel slimmer was. Oplichter opgelicht, bedrieger bedrogen. Grappig idee toch wel. Wat had meneer Tide nodig van het wildvreemde bedrijf waaraan hij zijn mailtje stuurde? Die Romenos Tide had echt geen 9,3 miljoen dollar om met een wildvreemde te delen. Waar zat zijn winst dan?

Ze merkte dat het haar intrigeerde en wist niet of ze daar blij mee was. Er lag werk op haar te wachten, een studieboek waar ze niet veel verder in kwam en de productie van een uitzending bij de lokale televisie. Ze moesten dat programma met z'n drieën organiseren. Het was een belangrijke opdracht die ze serieus moesten aanpakken. Niet even snel een gesprekje met de laatst overgebleven slager van de binnenstad of een verslagje van de opening van een nieuwe kledingboetiek. Zelfs een interview met de burgemeester was niet goed genoeg. Het lokale nieuws moest een landelijke uitstraling hebben. Geen simpele klus.

Van haar opleiding Media Entertainment Management aan de hogeschool vond ze alleen de eerste M echt leuk; in de managementpoot was ze zwakker. Begrotingen, productieschema's, het hele economische aspect van de business was taai en saai. Je kon net zo goed bij een bank werken en dat was nou net wat ze niet wilde.

Hun decaan, meneer Tijbosch, benadrukte vruchteloos dat management óók creatief kon zijn. Vrijwel niemand in haar groep was het met hem eens.

Maya klikte haar Hotmailpagina weg en sloeg haar reader open. Ze moest een stuk lezen over de mogelijkheden van 3D-tv en AR in de media.

Terwijl ze pogingen deed om te lezen gingen haar gedachten terug naar het mailtje uit Nigeria. Driedimensionale televisie en *augmented reality* waren allebei vor-

men van een werkelijkheid die tegelijkertijd wel en niet bestond, net als de verstuurder van de fraudemail. De grens tussen werkelijkheid en virtual reality vervaagde steeds meer door technieken die zich razendsnel ontwikkelden. Wat echt was en wat niet, was steeds minder duidelijk. De man in Nigeria had geen idee in wiens handen zijn mailtje terecht was gekomen. Hij kon alleen hopen dat een hebbelijke lezer in het aas zou bijten. In wezen was de oplichter net zo goed van vertrouwen als zijn slachtoffer. De oplichter kon er alleen maar blind vertrouwen in hebben dat zijn slachtoffer wél eerlijk was.

Omdat ze haar hoofd er toch niet bij had, ging ze terug naar de Hotmailpagina, herlas de mail van advocaat Tide en bedacht hoe ze zou antwoorden – als wie. Romenos Tide had haar aangesproken als gerespecteerd zakenman met een bedrijf dat goed bekendstond. Dus... Het schoot haar meteen te binnen: ze was de eigenaar van Augmented Reality BV, 3D Productions. Ze typte het als briefhoofd in een nieuw Word-document. Het stond heel overtuigend. Een mediabedrijf kon een paar miljoen euro natuurlijk heel goed gebruiken.

Patricia en Stephanie zaten in de grote serre van café de Roemer, hun vaste stek. De meiden hadden geshopt en waren zo tevreden als spinnende katten met hun summer-salekoopjes.

Maya zakte bij ze aan tafel en keek naar wat er uit de tassen en zakjes kwam.

‘We kwamen dingetje nog tegen,’ zei Stephanie toen ze hun theezakjes in de glazen bekers met heet water doopten.

Maya keek haar vragend aan. ‘Dingetje? Vanmiddag?’

‘Nee, gisteravond,’ zei Stephanie. ‘We gingen nog even naar het stadsstrand. Je had toch met hem afgesproken?’

‘Merijn,’ vulde Patricia aan. ‘Volgens mij ging hij naar huis toen wij aankwamen.’

Maya haalde haar schouders op en keek hoe het water langzaam kleur kreeg.

‘Sja...’

‘Beetje lullig toch,’ zei Stephanie.

Maya doopte haar theezakje nog eens in. ‘Wat moet ik nou met zo’n gast?’

‘Waarom had je dan met hem afgesproken?’ vroeg Patricia. ‘Je wordt toch niet zo’n bitch die geen nee kan zeggen tegen aandacht van jongens?’ Ze grinnikte. Ze hadden alle drie de pest aan dat soort meiden.

Maya keek kwaad naar haar theeglas. ‘Hè, hou nou op. Het was een vergissing. Het was gewoon een geintje. Omdat hij over mijn tas struikelde. Hebben jullie dat nooit, dat je zomaar iets zegt?’

Ze kon zich er met dat smoesje niet zo makkelijk van afmaken als ze had gewild. Patricia en Stephanie deden

net alsof zij geen last hadden van een duiveltje dat af en toe de kop opstak. Ze hielden er opeens normen en waarden op na. Hadden ze samen afgesproken dat het Maya eens lekker ingepeperd moest worden, of was het toeval?

Ze probeerde het gesprek een andere wending te geven en begon over het tv-programma dat ze moesten produceren. Stephanie was gelukkig beter in dingen regelen dan Maya en Patricia. Bovendien kon je haar makkelijk extra werk op haar bordje schuiven. Tegen de tijd dat ze opstapten, hadden Maya en Patricia het voor elkaar gekregen dat Stephanie bijna de hele productie voor haar rekening nam. Over de landelijke uitstraling van hun lokale onderwerpen waren ze het nog niet eens.

En hoe het precies gebeurde wist ze niet, maar het gesprek ging opeens weer over het stadsstrand en hoe Merijn daar had staan wachten.

Maya voelde zich behoorlijk doorgezaagd toen ze naar huis fietste. Het vervelende was dat haar vriendinnen gelijk hadden. Diep vanbinnen wist ze het, al zou ze het nooit toegeven. Ze was niet zo betrouwbaar als ze zelf dacht. Ze had ook gewoon eerlijk kunnen zijn en nee tegen hem kunnen zeggen. Ze had moeten afbellen, ze had... Wat gisteren onbelangrijk was geweest, zweefde vandaag als een enorme dreigende zwarte luchtballon met haar mee. En misschien omdat ze zich schuldig voelde, kreeg ze er nog meer de pest in. En ze kreeg de

pest aan Merijn, die haar dat schuldgevoel bezorgde. Als ze ergens niet tegen kon, was het zich schuldig voelen. Rot op met je schuldgevoel! Maya was plaatsvervangend pissig op Merijn.

Toen ze 's avonds nog even haar Blackboardpagina's en haar mail checkte, werd het duiveltje in haar weer wakker. Ze ging een grapje uithalen. Een grapje, meer niet. Ze had zin om zich af te reageren. Ze maakte een nieuw adres aan: AR3D@hotmail.nl. Opeens was er uit het niets een bedrijf geboren. Zo simpel ging dat dus op internet. Een niet-bestaand bedrijf had een niet-bestaande directeur nodig. Wie zou het worden? De enige techneut die ze kende was Merijn.

Toen ze zijn naam intikte, aarzelde ze. Ging ze te ver? Ach, kom op, het was een grapje. Niemand zou er ooit achter komen dat ze onder een valse naam op een mail van een oplichter reageerde.

Op de schoolsite zocht ze Merijns huisadres op. Daarna opende ze het reply-venster van Romanos Tides mail en tikte een briefhoofd.

*Augmented Reality bv
3D Productions
Ter Spijtsstraat 15
Haarlem
Netherlands*

Dear mr. Romenos Tide,

Thank you so much for your mail. I am Merijn van der Pas, owner/director of Augmented Reality bv 3D productions. I will be very interested in your business proposal. My company deals with new multi media possibilities. I have some questions for you...

Toen ze klaar was, bekeek ze haar brief en was tevreden. Het had haar meer tijd gekost om hem te schrijven dan ze had verwacht. Zonde om hem niet te versturen. Het duiveltje knipoogde naar haar. Grapje, geintje, dolletje...